

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637879392/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

den blege Himmel var ensom; Stjernerne vare endnu ikke komne frem.

Fra Landskabet vare alle Farverne vogne bort, og Formerne vare blevne bløde og utydelige. Sete ude fra Vejen smeltede Træerne i Dyrehaven sammen i store, mørke Masser, og hvad der paa den dampende Mose var Køer, og hvad Tørvestakke, var det ikke godt at blive klog paa.

Paa den smukke Vej, der over Kristiansholm fører fra Dyrehaven ned til Strandvejen, gik Stephan, langsomt og velbehagelig. Naar Naturen var som iaften, tiltalte den ham, og derfor var han den hele Eftermiddag dreven om i Ensomhed i Skoven og havde fyldt sig med velgjørende Indtryk af Ro og Harmoni og var nu paa Vejen hjem til en lille Sommerbolig, han havde lejet sig paa Strandvejens Begyndelse.

En Stund efter Solnedgang, naar Dagen er gaaet og Natten endnu ikke kommen, kan der over Naturen være en dyb Ensomhed, en Stilhed, som er større end Nattens, der altid er ligesom sammensat af mange Lyde.

Den fuldkomment rolige Aften bidrog til at give ham den Følelse, han yndede saa meget, at det virkelig var lykkedes ham at fly fra Virkeligheden og Trivialiteten. Al denne Stemningsfylde trængte hos ham til at give sig rhythmisk Udtryk. Brudstykker af Verslinier fødtes i ham; men det vilde ikke blive noget Rigtigt, ikke nu iaften ialfald, følte han. Saa fejede han det til Side og vuggede sig i Andres klingende Rhythmer. Tilsidst begyndte han at synge halvhøjt.

De tyggende Køer i det vzade Græs saac stivt paa ham, naar han gik forbi; men ellers havde han ingen Tilhørere, som kunde forstyrre ham.

Nu skulde han imidlertid snart dreje ud paa Strandvejen og komme ganske ind i det Ilverdagslige og Sædvanlige. Han vendte sig til Afsked om imod den fortryllende Egn, han havde forladt, de dampende Enge og de sorte Skovmasser, og istemmede temmelig højt Goethes:

Aller Berge Gipfel
Ruh'n in dunkler Nacht.

Han sang den helt igjennem og begyndte saa igjen.

Til hans store Forbavselse faldt et Fortepiano ind med